

Vijenac pupoljaka

Oni od mene očekuju jasno i glasno odredište,
martinčevsku inačicu budnosti,
HIMNU BDIJENJA

ali ja sam odavno rekao

— što hoću

— što ne mogu i da hoću

— čime se otkupljujem

Ja već imam svoje molitve,

prvu,

s Rebra, osamdeset i osme:

Milostiva Gospo,

Prepuštam ti oči i uši, usta, trbuh i srce

Postupaj sa mnom kao da sam stvar...

drugu,

s Lovrinca, za majčina ukopa:

Gospodine, Isuse Kriste, ne daj mi postati,

ni pod kojim okolnostima, stupicom bola,

mlinskim kamenom što okreću ga vode...

te najposlije:

petnaest molitava svete Brigite

o stradanju našeg Spasitelja

što ih je On sâm objavio,

Crkva preporučila.

Meni, doista, ne trebaju nove.

Zato

u mojim recima, između redaka,

nema ni mrve poklonstva sutonu tisućljeća,

bučnih (i mučnih) zdravica zorama što slijede.

Ovo što pišem — sćušni je hram, hram slóva,
koji nije za druge, a jest i za druge,
hram za sve i ni za koga

Ovo što pišem — hramske su dveri,
dveri duha,

pretposljednjeg i posljednjeg daha

Ovo što pišem — hramsko je dvorište

popločano odricanjima,

žrtvenik tijela bez i jedne iluzije

Ovo što pišem — hramski je zastor

iza kojeg raste drvo,

čiji plodovi nisu za jesti

Ovo što pišem trošna su klecala,

hramske klupe — postaje duše

Oprosti, Svemogući,

što dušom se u pjesmi koristim.

O, crno-bijela koštana ogrlico na sivom zidu!

O, crno-bijela sjeno Nadahnuća, Božja sjeno!

Rđa se uspela toliko visoko da sve izgleda isto:

ustrajnost, udvornost, radost i žalost, patnje

i klevete

Ovo što pišem blizu je molitvi, a molitva nije

Križevi i plugovi i knjige (stigme hrvatstva)

gledaju me odnekud, odozgor

a golema, bezuba zmija, koju je Martinez Estrada

lijepo opisao kao onu »koja počinje od svojega repa«

guta svoj rep

Što učiniti kad krug je zatvoren?

Pisati ili imati, imati ili znati, znati ili ljubiti,

ljubiti ili moliti?

Ovo što pišem molitva nije, a blisko je molitvi

isto onoliko koliko ružin pupoljak ruži

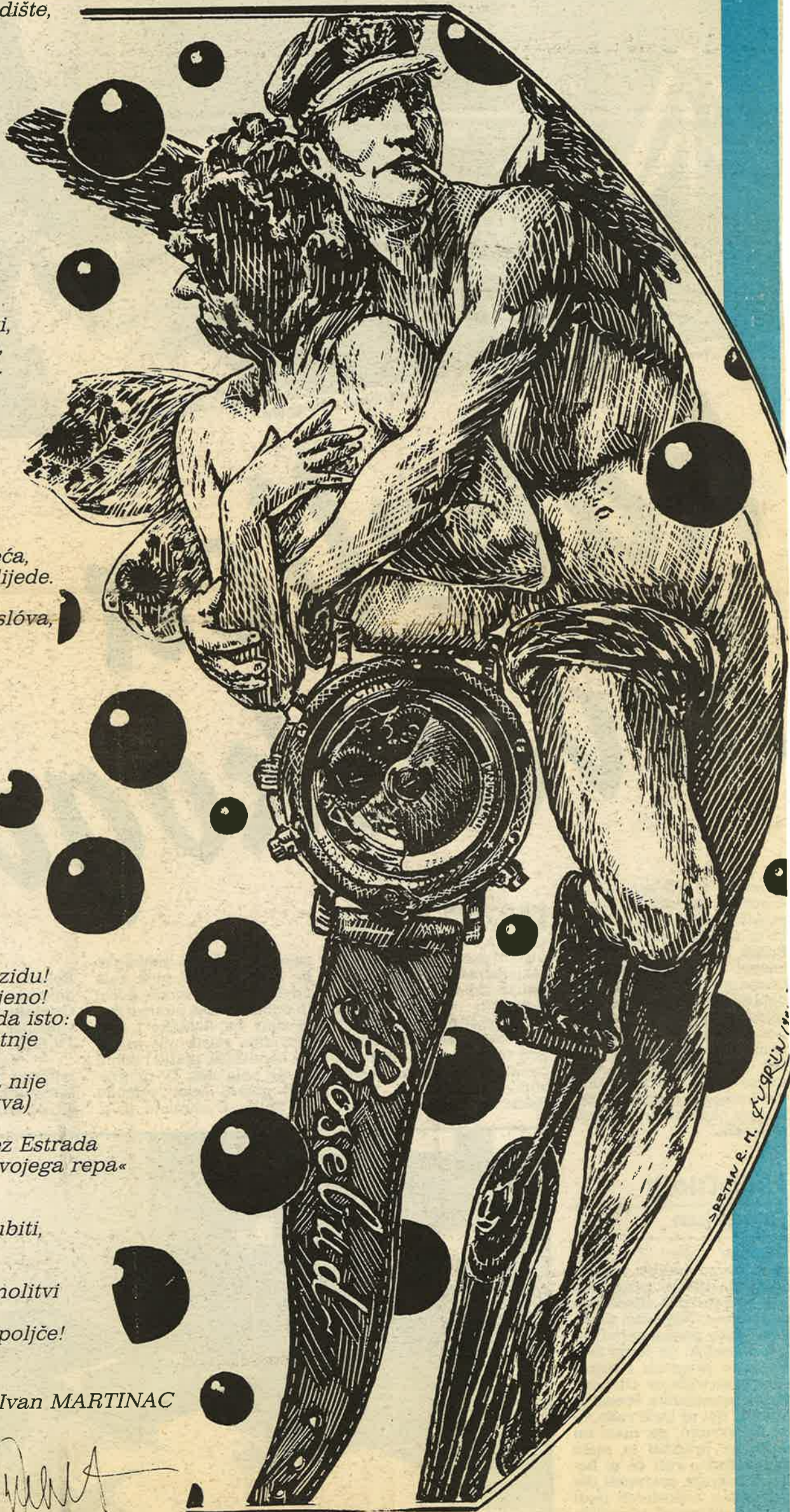
O, srebrno-bijeli, zlatno-crveni ružin pupoljče!

Sunce prži i mene i tebe

Vijenče pupoljaka!

Ivan MARTINAC

U Splitu, uoči Male Gospe, 7. rujna 1994.

Ilustracija: Alem ĆURIN